

og den væsentligste Del af de Forslag, her foreligge, er myntet paa enten at forklare forskjellige Bestemmelser, som findes i Loven af 1857 eller at træffe yderligere Bestemmelser for at forhindre de Clusioner, som for Regjeringen have viist sig ikke at kunne undgaaes, saaledes som Loven er affattet. Dette gjælder væsentligt Vædringsforslaget under Nr. 1 til § 2. Jeg mindes ikke at have sagt i Landstinget, at det var det Samme, enten det var en Forbrugsforening eller en Kjøbmand, der drev Handel (Modsigelse). Det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at det ikke forekom mig, at der var nogen som helst Grund til at gjøre saa meget Væsen af dette Næringsbevis, thi det dreier sig dog ikke om store Kapitaler, det dreier sig jo om en Udgift af 5—12 Rd. i det Allerhøieste (A. H. Nielsen: Nei!). Jeg beder om Forladelse, ikke om mere ved de Forbrugsforeninger, hvorom der her er Tale. Der kan vel være Forbrugsforeninger, som kunne komme til at svare høiere Afgift, men for de fleste af dem, som Interesses dreier sig om ved dette Lovforslag, vil der ikke være Spørgsmaal om andre Bølsb end 5—12 Rd. Jeg har sagt, at naar det var en Forbrugsforening af noget Omfang, saa vilde den lige saa godt som den Kjøbmand, der driver Næring, have Avance (A. H. Nielsen: Det har jeg sagt). Det er ikke det Samme, som det ærede Medlem har sagt, og Grunden hvorfor jeg modsætter mig dette Forslag under Nr. 1 er ikke den, at jeg er uenig med de Herrer, som have stillet det, deri, at naar en Forbrugsforening holder sig indenfor de lovlige Grændser og navnlig ikke handler med andre end sine Medlemmer, skal intet Menneſte røre dem, men mine Herrer, det er fordi Opfindsomheden har været saa stor, at man har fundet paa, hvorledes man med stor Lethed skaffer sig Medlemmer. Der er Forbrugsforeninger, som ikke behøve Andet end, at de give Enhver som helst, som kommer ind i deres Udsalg, en Kontrabog, tager et lille Tilskud af f. Ex. 4 Skilling, saa ere de Kjøbende Medlemmer. Saadanne Foreninger findes. For ikke at aabne Udgang for den Slags Manøvrer er det, at jeg ikke kan modtage Forslaget under Nr. 1, men jeg er for Dvrigt fuldstændig enig i, at naar det er virkelige Medlemmer, som gjøre Indstud og deltage i Gevinsten og maatte ogsaa i Tabet, saa skal det agtes som en virkelig Forbrugsforening, som Ingen, hverken Politiet eller nogen Anden kan røre, naar de kun ikke ville eludere Lovgivningen. (A. H. Nielsen: Er det saa ligegyldigt, hvad de handle med?) Det antager jeg, det kommer an paa, hvilket Næringsbevis de løse. (A. H. Nielsen: Naar de løse et Næringsbevis?) Ja, jeg kan ikke se, hvad der skulde være i Veien for, at de kunne fordele mellem deres virkelige Medlemmer, hvad de ville, naar det overhovedet er tilladt at handle med disse Ting. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 7 angaar, saa veed jeg ikke, om ærede

Medlemmer have lagt Mærke til den Redaktion, som kommer ud, dersom vi vedtage dette Vædringsforslag; der vil da kunne noget af det Besynderligste, som man vel kan finde, ud af det. Der vil komme til at staa i Stedet for Ordene: „Det er indtil nysnævnte Tidspunkt“: „Ved Krammarkeberne er det kun tilladt de i Kjøbstæderne og paa Landet bosatte Handelnde, Fabrikantter og Haandværkere at falsholde deres Varer ved Markederne“ osv. Hvad vil dette sige? Skal det indskrænktes til Krammarkeberne alene? Jeg kan ikke forstaa det anderledes, medens Bestemmelsens Indhold, som den nu staaar, er, at den gjælder baade Kreatur- og Krammarkeberne. Jeg vil altsaa, hvorledes man end stiller sig ligeoverfor Spørgsmaalet om Krammarkebernes Vedbliven eller ikke, ikke kunne modtage en Lov med en Redaktion som denne, som jeg ikke kan sætte mit Navn under, men i Dvrigt skal jeg ikke lægge Skjul paa, at der er stor Forskjel — siden man har talt om Kjøbstædernes Stilling til dette Spørgsmaal — paa, hvorvidt den enkelte Kjøbstad vil opgive den Indtægt, som den kan faae af et Krammarkebed, og hvorvidt Ophævelsen sfer som en almindelig Foranstaltning. Dette, maa de Herrer lægge Mærke til, har den ærede Ordsvører flere Gange udtalt, var en Betragtning, der gjorde sig gjældende i Kjøbstadkommissionen, at man ikke vilde holde paa Krammarkeberne, at, saalænge det ikke blev en almindelig Bestemmelse, at de skulde op-høre, troede i det Mindste nogle af Kjøbstæderne ikke at burde give Slip paa den. Jeg anser Krammarkeberne for en Levning fra Fortiden, som maatte kunde være nødvendige, den Gang Kjøbstæderne ikke havde den Udvikling, og da der ikke var den Konkurrence som nu, men man kan jo nu i Kjøbstæderne faae Alt, hvad man vil have, og der er saa mange Haandværkere og Handelnde, at det ikke kan være den Enkelte tilladt at sfrue Priserne op. Paa den anden Side kan jeg ikke komme bort fra, at det er en temmelig nærgaaende Konkurrence, man byder dem gjennem de bestaaende Krammarkebeder, hvor Enhver kan møde, og samtidig med, at han ikke gavner Omsetningen i Retning af Varernes Godhed, underminerer deres Næring, der bo paa Stedet og ellers ere henviste til at leve af Handel fra, hvad der naturlig hører til Kjøbstadens Opland. Den eneste Vanskelighed, som jeg har set ved at ophæve Krammarkeberne, er, at det vel kan være, at en eller anden Landhaandværker, som maatte er vant til at komme paa Krammarkeberne og affætte sine Produkter, lider derved. Men jeg vil dog sige, at Alt, hvad der vedrører Landvæsenet, er det efter de bestaaende Love tilladt at forhandle ogsaa ved Krammarkebeder, saa at der altsaa kun er Spørgsmaal om saadanne ganske enkelte Fabrikationer, som det uden Tvivl ikke er saa overmaade vanskeligt at finde Afsetning for paa anden Maade; thi foruden at de Paagjældende kunne sælge fra deres Hjem, fra deres